

EEN ZOMERAVOND, zegt de acteur, zou het hart van het verhaal vormen.

Geen zuchtje wind. En aan de stad toont zich al, tussen de rode donkerte van de ondergaande zon en de schemering in de tuin, met wijdopen ramen en terrasdeuren, de lobby van hotel Les Roches.

Binnen vrouwen met kinderen, ze praten over de avond, het is zo zeldzaam, drie, vier keer per zomer misschien, meer niet, en dan nog, niet eens ieder jaar, je moet ervan profiteren, je weet nooit of God je nog vaker zulke mooie avonden zal laten meemaken voor je doodgaat.

Buiten op het terras de mannen. Ze zijn even duidelijk te horen als de vrouwen in de lobby. Zij praten ook over de zomers die ze aan de kust van de Noordzee hebben doorgebracht. De stemmen zijn allemaal even licht en leeg terwijl ze over de buitengewone schoonheid van de zomeravond praten.

Tussen de mensen die vanaf de straat achter het hotel naar het schouwspel in de lobby kijken, komt een man in beweging. Hij loopt door de tuin naar een open raam toe.

Vlak voordat hij de weg oversteeft, niet meer dan een paar

seconden, komt zij, de vrouw uit dit verhaal, in de lobby aan. Ze is door de deur bij de tuin binnengekomen.

Als de man het raam bereikt, is zij er al, op een paar meter van hem, tussen de andere vrouwen.

Vanwaar hij staat, kan de man haar gezicht niet zien, zelfs als hij het had gewild. Ze staat met haar gezicht naar de deuropening met uitzicht op het strand.

Ze is jong. Ze draagt witte tennisschoenen. Je kunt zien dat ze een lang en soepel lichaam heeft, een witte huid in de zonnige zomer, zwart haar. Je zou haar gezicht alleen in tegenlicht kunnen zien, bij een raam met uitzicht op zee. Ze heeft een korte witte broek aan. Om haar middel heeft ze nonchalant een zwart zijden sjaaltje geknoopt. De donkerblauwe haarband zou naar het blauw van haar ogen moeten verwijzen, maar die zijn niet te zien.

Plotseling roept er iemand in het hotel. Niemand weet wie.

Er wordt een naam met een ongewone, verontrustende klank geroepen, gevormd uit een klaaglijke, lang aangehouden klinker, een oosterse a, en de trilling tussen de glasachtige wanden van onherkenbare medeklinkers, bijvoorbeeld een t of een l.

De stem is zo helder en hoog dat de mensen ophouden met praten, en wachten, als op een uitleg die niet komt.

Kort na de kreet komt er een jonge vreemdeling de lobby binnen door de deur waar de vrouw nu naar kijkt, de deur naar de bovenverdiepingen van het hotel. Een jonge vreemdeling met blauwe ogen zwart haar.

De jonge man gaat bij de jonge vrouw staan. Net als zij is hij jong. Hij is lang net als zij, net als zij is hij in het wit gekleed. Hij blijft staan. Hij was haar kwijtgeraakt. Het lantaarn-

licht van het terras maakt zijn ogen angstaanjagend blauw. Als hij naar haar toe gaat, is te zien dat hij erg blij is dat hij haar heeft teruggevonden, en wanhopig haar opnieuw kwijt te raken. Hij heeft de witte teint van geliefden. Zwart haar. Hij huilt.

Niemand weet wie dat woord heeft geroepen en niemand kende het, ze meenden alleen het te horen opklinken uit de donkere hoeken van het hotel, de gangen, de kamers.

Na de verschijning van de jonge vreemdeling is de man in de tuin onwillekeurig naar het raam van de lobby gelopen. Zijn handen staan stevig op de vensterbank, als levenloos, ontwricht door de inspanning van het kijken, de emotie van het zien.

In één beweging wijst de jonge vrouw in de richting van het strand, ze nodigt de jonge vreemdeling uit haar te volgen, ze pakt zijn hand, hij biedt nauwelijks weerstand, ze wenden zich allebei af van het raam van de lobby en verwijderen zich in de richting die ze aanwees, waar de zon ondergaat.

Ze lopen naar buiten door de deuropening met uitzicht op zee.

De man blijft achter het open raam staan. Hij wacht. Hij blijft lang staan, tot de mensen weggaan, tot de nacht valt.

Vervolgens loopt hij door de tuin weg via het strand, hij wankelt als een dronkenman, hij roept, hij huilt als een wanhopig personage in een droevige film.

Het is een elegant geklede man, slank en lang. Ondanks de ramp die hij op dit moment doormaakt behoudt hij een bepaalde blik, gedompeld in de eenvoud van tranen en het bestudeerde effect van te dure, te mooie kleren.

De aanwezigheid van deze eenzame man in het schemerduister van de tuin maakt het landschap plotseling donkerder en de stemmen van de vrouwen in de lobby minder hard, tot ze helemaal niet meer te horen zijn.

Laat in de nacht die op deze avond volgt, net nadat de schoonheid van de dag abrupt is verdwenen, als door een tegenslag, ontmoeten ze elkaar.

Als hij het café aan zee binnenkomt, is zij daar al met andere mensen.

Hij herkent haar niet. Hij had haar kunnen herkennen als ze was binnengekomen met de jonge vreemdeling met blauwe ogen zwart haar. Zonder hem weet hij niet wie ze is.

Hij gaat aan een tafeltje zitten. Zij heeft hem net zomin gezien als hij haar.

Ze kijkt naar hem. Dat is onvermijdelijk. Hij is alleen en mooi en afgemat van het alleen-zijn, net zo alleen en mooi als een willekeurig iemand op het moment van sterven. Hij huilt.

Hij is zo net onbekend voor haar als wanneer hij nooit geboren was.

Ze neemt afscheid van de mensen met wie ze was. Ze gaat naar de tafel van de man die net binnenkwam en die huilt. Ze gaat tegenover hem zitten. Ze kijkt naar hem.

Hij ziet haar helemaal niet. Haar handen niet, die bewegingloos op de tafel liggen. De strakke glimlach niet. Ook niet dat ze rilt. Dat ze het koud heeft.

Ze heeft hem nog nooit in de stad gezien. Ze vraagt hem wat er is. Hij zegt dat er niets is. Niets. Dat ze zich geen zorgen moet maken. De zachte stem die door haar ziel snijdt en haar doet geloven dat.

Hij moet huilen, hij kan het niet tegenhouden.